

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Mgr. P. M.**
bytem XXX
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Strouhalem
se sídlem Čimelice 112

proti

žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**
se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2023 č. 1518/2023

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských ze dne 11. 5. 2023 č. 1518/2023 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.265,90 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Václava Strouhala.

Odůvodnění:

1. Žalobce, jenž je příslušníkem Policie ČR, se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, ve znění opravného

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

oznámení ze dne 22. 5. 2023 č. 3124/2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro vnější službu ve věcech kázeňských ze dne 14. 12. 2022 č. 1330/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným spácháním jednání majícího znaky přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), jehož se dopustil tím, že „dne 08. 03. 2021 v 14:30 hodin v ulici X v obci X řádně nezabezpečil svého psa – plemeno Belgian Shepherd Dog Malionis, jméno DerickSabathore (slyšící na jméno „DAG“), který napadl nezletilého V. K. nar. XXX, bytem XXX, přičemž mu způsobil zranění na lýtku pravé nohy vyžadující lékařské ošetření, dle lékařské zprávy se jednalo o 3 x hlubokou ránu kousnutím do podkoží v oblasti prox. části pravého lýtka dorsálně a fibulárně, rány o délce 4, 3,5 a 3 cm, rána dorsálně a distálně proniká do svalové skupiny o délce cca 1 cm - m. gastrectemius, nekrvácí, alg. omezená flexe kolene, spojené s vynaložením nákladů na zdravotní služby a tím i uplatnění nároku na náhradu škody ve výši 4.145,- Kč, čímž narušil občanské soužití tak, že jinému ublížil na zdraví.“ Náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro vnější službu (dále též „služební funkcionář“) za toto jednání uložil žalobci podle § 51 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) kázeňský trest v podobě pokuty ve výši 10 000 Kč.

2. Ze správního spisu plyne, že dne 6. 10. 2021 Městský úřad Kralupy nad Vltavou (dále jen „městský úřad“) zahájil doručením oznámení o zahájení řízení o přestupku žalobci řízení o přestupku pro skutek vymezený výše. Při ústním jednání konaném dne 11. 1. 2022 zástupce žalobce městskému úřadu sdělil, že žalobce je příslušníkem policie. Městský úřad proto dne 13. 1. 2022 věc předal k projednání služebnímu funkcionáři. Dne 20. 1. 2022 zahájil služební funkcionář řízení ve věcech služebního poměru o jednání, které má znaky přestupku, a dne 11. 4. 2022 rozhodnutím č. 28/2022 vyslovil vinu žalobce a uložil mu pokutu ve výši 10 000 Kč. Proti právě uvedenému rozhodnutí žalobce podal odvolání, na základě něhož jej žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 7. 2022 č. 202/2022 zrušil pro podstatnou vadu řízení, neboť služební funkcionář neprovedl dokazování výsledkem svědků a vycházel jen ze záznamů o podání vysvětlení.
3. Při novém projednání provedl služební funkcionář výsledk svědků – nezletilého V. K. (poškozený), jeho kamaráda J. H., jeho otce T. K. a svědkyně D. K. Spisový materiál dále rozšířil o hodnocení žalobce jakožto obviněného a o přehled o žalobci udělených kázeňských odměnách a trestech.
4. Poté služební funkcionář prvostupňovým rozhodnutím opět rozhodl o vině žalobce a uložil mu pokutu ve stejné výši jako ve svém předchozím rozhodnutí. Vyšel z toho, že skutková zjištění o útoku žalobcova psa Daga na V. K. se při novém projednání potvrdila. Při určení druhu a výměry ukládané sankce zohlednil, že žalobce se jednání dopustil opomenutím, a přihlédl i k tomu, že se jednalo o chvilkovou nepozornost, která závažnost přestupku snížila. Míra zavinění ve formě vědomé nedbalosti je v pomyslné stupnici forem zavinění níže než úmysl. Uloženou pokutu v polovině zákonné sazby služební funkcionář považoval za odpovídající výchovnému cíli, jakož i cílům individuální a generální prevence.

5. Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí projednal senát poradní komise žalovaného, jehož závěry žalovaný přejal v napadeném rozhodnutí. V jeho odůvodnění podrobně popsal průběh celého řízení a poté se vyjádřil k vytýkanému protiprávnímu jednání. Skutek byl podle žalovaného náležitě zjištěn a doložen. Služební funkcionář vycházel z následně uvedených podkladů, ze kterých vyvodil tyto závěry:
- zpráva Nemocnice Mělník o ambulantním vyšetření poškozeného V. K. ze dne 8. 3. 2021, z níž lze dovodit způsobený následek, tedy poranění nezletilého V. K. pokousáním;
 - předložený pas zvířete v zájmovém chovu č. CZ230000672639, který prokazuje vlastnický vztah žalobce k psovi, jenž byl v čase a místě skutku, kde došlo k pokousání nezletilého V. K.;
 - úřední záznam ze dne 9. 3. 2021 č. j. KRPS-54676-2/PŘ-2021-010611 o šetření na místě napadení nezletilého V. K. psem, při němž hlídka Policie ČR zjistila místo skutku, majitele psa a zajistila svědka;
 - výslech poškozeného V. K. provedený dne 21. 10. 2022, který potvrzuje, že se daného dne v uvedeném čase nacházel na místě, kde došlo k incidentu, a potvrzuje, že byl pokousán neuvázaným psem rasy belgický ovčák na lýtku pravé nohy během jízdy na kole;
 - výslech svědka J. H., kamaráda poškozeného, provedený dne 8. 11. 2022, který potvrdil verzi prezentovanou V. K., tj. že skutečně došlo k pokousání V. K. psem ve spise popsaným způsobem, tedy při jízdě V. K. na kole poté, co volně pobíhající belgický ovčák vyběhl zpoza rohu;
 - výslech svědkyně D. K. provedený dne 24. 10. 2022, z něhož plyne, že si celou událost pamatuje, avšak incident samotný neviděla. Potvrdila, že žalobce, kterého osobně zná, neboť jsou sousedé, byl na místě, a že náhle odběhl s tím, „že se něco stalo“. Následně viděla chlapce, který kulhal a plakal. Svědkyně potvrdila, že zná jak psa samotného, tak jeho majitele (žalobce). Dále uvedla, že pes nebyl na vodítku a že žalobce měl v ruce spínač k ovládání psa. Potvrdila přítomnost a zranění poškozeného, poskytla mu první pomoc;
 - výslech T. K. (otce poškozeného V. K.) provedený dne 26. 10. 2022, který vypovídal pouze k okolnostem nastalým poté, co sám dorazil na místo, kde byl jeho syn s převázanou nohou, nějaká paní a žalobce, který sdělil, že jeho syn byl pokousán psem. Syna odvezl do nemocnice. Jeho výslech nepřímě potvrzuje návaznost na předešlý děj.
6. Odvolací námitku, že služební funkcionář neuvedl, z jakých podkladů vycházel, neshledal žalovaný důvodnou. V prvostupňovém rozhodnutí je výslovně uvedeno, že vzal v potaz výpovědi výše uvedených svědků a listinné důkazy. Dle žalovaného jsou výpovědi potvrzeny listinami, důkazy tedy tvoří ucelený a logický řetězec. Na základě spisu lze hodnověrně dojít k tomu, že ke skutku došlo, a že je zahrnut nedbalostním zaviněním žalobce, který neuhlídal svého belgického ovčáka volně pobíhajícího po obci.
7. Dále se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval odvolacími námitkami, jimiž žalobce brojil proti způsobu vedení řízení a nedostatečnému odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

8. Kpt. Ing. Dana Kubů (dále jen Kpt. D. K.) podle žalovaného podjatá nebyla. Stížnost, kterou proti ní podal zástupce žalobce, shledal odbor vnitřní kontroly žalovaného neopodstatněnou, což potvrdil samostatným vyjádřením i žalovaný. Námitka podjatosti podaná spolu se stížností byla zamítnuta usnesením náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu pod č.j. KRPA-24731-58/ČJ-2022-0000ZU ze dne 22. 9. 2022 a odvolání proti tomuto usnesení zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 11. 2022 č. j. KRPA-24731-100/ČJ-2022- 0000ZU. Projevem negativního postoje osoby pověřené vedením řízení nemůže být to, že neprovedla některé důkazy, protože řízení je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Žalovaný shledal nadbytečným také návrh žalobce na doslovný přepis záznamů o výsleších. Porovnal záznamy a protokoly z výslechů a neztotožňuje se s tím, že protokoly o výpovědích svědků se obsahově významně liší od reality zachycené na videozáznamech.
9. Žalobce odvoláním brojil proti tomu, že dne 8. 11. 2022 proběhlo ústní jednání, při němž byl jednak vyslechnut svědek J. H., jednak mělo dojít i k účastnickému výsledku žalobce, který on sám výslovně navrhl. Zástupce žalobce se řádně omluvil a požádal o odročení jednání, ale vyhověno mu nebylo. Výslech svědka J. H. tak proběhl v nepřítomnosti zástupce žalobce a k výsledku žalobce bez přítomnosti jeho zástupce vůbec dojít nemohlo. Žalovaný nepovažoval za procesní vadu, že služební funkcionář nevyhověl žádosti žalobcova zástupce o odročení jednání. Byla to již pátá žádost o odročení, která byla zaslaná ze strany žalobce nebo jeho zástupce den před nařízeným ústním jednáním. Intenzita a načasování omluv vzbuzuje dojem obstrukčního postupu (navíc za situace, kdy si advokát má možnost určit substituta). Zástupce žalobce doložil lékařskou zprávu z kontrolního vyšetření ostruhy patní kosti, která vylučovala účast na osobním jednání. Služební funkcionář se snažil vyjít zástupci vstříc a umožnit mu připojit se na dálku. To zástupce odmítl, ač mu bylo nabídnuto vícero možností k připojení (telefonicky, aplikacemi Skype, Whatsapp, Signal). K zásahu do procesních práv žalobce nedošlo, a to mj. také proto, že se k celé věci mohl vyjádřit v průběhu celého řízení, což však dne 1. 3. 2022 výslovně odmítl. Žalovaný tyto své závěry opřel o četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu.
10. Odvolací námitku, že nebyl zjištěn řádně zdravotní stav žalobce v čase a místě pokousání, neshledal žalovaný důvodnou. Průběh incidentu totiž zdravotní stav žalobce nemohl nijak ovlivnit – žalobce se zjevně nevěnoval svému psovi, který volně pobíhal po obci. Pokud se chtěl žalobce dovolávat své zdravotní indispozice, měl možnost tak učinit při ústních jednání, kterých byl účasten (1. 3. 2022 a 8. 11. 2022), ani při jednom však k věci nic nesdělil.
11. K odvolací námitce, že spis neobsahuje úplné podklady služebního hodnocení žalobce, žalovaný uvedl, že o tyto podklady byl spis doplněn dne 1. 9. 2022.
12. K odvolací námitce poukazující na promlčení přestupku žalovaný uvedl, že se nejedná o řízení o kázeňském přestupku, nýbrž o řízení o jednání majícím znaky přestupku, pro které je stran zániku odpovědnost za toto jednání rozhodné ustanovení § 32 odst. 2, 3 zákona č. 350/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
13. Závěrem se žalovaný vyjádřil k výši vyměřeného kázeňského trestu. Přihlédl k tomu, že žalobcova strategie spočívala v procesních obstrukcích ve skutkově jednoduché věci. Žalobce

neprojevil žádnou lítost, omluvu či snahu po nápravě, což odporuje zájmu na udržení dobré pověsti bezpečnostního sboru. I v době služebního volna se předpokládá, že příslušníci budou vystupovat příkladným způsobem a nebudou se dopouštět se protiprávního jednání.

14. V žalobě žalobce předně namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, stojí na nesprávně zjištěném skutkovém stavu a řízení, které mu předcházelo, trpí vadami s vlivem na jeho zákonnost. Svou argumentaci rozdělil do celkem osmi žalobních bodů.
15. V prvním žalobním bodu žalobce označil napadené rozhodnutí za chaotické. Není z něj zřejmé, která argumentace se vztahuje k odvolání, a proto je i vnitřně rozporné. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné také proto, že žalovaný nevypořádal jeho relevantní námitky, neuvedl, z jakých podkladů vycházel a pominul jeho důkazní návrhy. Zaprvé služební funkcionář opomněl návrh na výslech žalobce. Žalovaný vůbec nerozlišuje mezi výsledkem obviněného jako důkazním prostředkem a vyjádřením obviněného jako procesní reakcí. Žalobce skutečně na začátku řízení odmítl vypovídat (s ohledem na způsob vedení řízení), následně však vypovídat chtěl, byl k tomu i předvolán, ale k jeho výslechu za účasti jeho právního zástupce nedošlo. Zadruhé se služební orgány vůbec nevypořádaly s námitkami ohledně neodročení jednání. Zatřetí se nevypořádaly s námitkami uplatněnými e-mailem ze dne 8. 11. 2022 a přípisem ze dne 22. 9. 2022. Začtvrté se nevypořádaly s námitkou promlčení přestupku. Služební funkcionář ani nevysvětlil, co dovozuje z pasu zvířete. Služební funkcionář navzdory žalobcovu návrhu nepřepsal doslova záznamy z ústních jednání do protokolů a žalobce namítá, že protokoly neodpovídají skutečnému průběhu ústních jednání.
16. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl podjatost kpt. D. K., která vedla řízení v prvním stupni. Tato úřední osoba vedla řízení výhradně s cílem žalobce potrestat, nikoliv za účelem zjištění skutečného skutkového stavu, což sama uvedla při jednání dne 22. 9. 2022 (uvedla: „*zde se rozhoduje o vině*“). Úřední záznam z tohoto jednání zfalšovala. Její negativní zaujetí vůči žalobci i jeho právnímu zástupci se projevovalo i jejím procesním postupem. Záměrně neprováděla dokazování a nadržovala svědkům (prominula svědkovi J. H., že na výslech, k němuž byl předvolán, zapomněl, a telefonicky si se svědky domlouvala termíny jednání, zatímco se žalobcem nikoliv). Při výslechu kladla svědkům sugestivní a kapciózní otázky. Její zášť vůči zástupci žalobce je patrná i z toho, že na něj podala stížnost k České advokátní komoře. Podjatost kpt. D. K. a její snaha po pomstě právnímu zástupci žalobce pravděpodobně pramení z incidentu, který se stal na ústním jednání dne 22. 9. 2022, kdy neunesla kritiku za nesprávný postoj k řízení.
17. Ve třetím a čtvrtém žalobním bodu žalobce poukázal na procesní vady. První vadou bylo, že výslech svědka J. H. provedl služební funkcionář dne 8. 11. 2022 bez přítomnosti zástupce žalobce, ačkoliv ten včas žádal o odročení jednání ze zdravotních důvodů. To, že služební funkcionář omluvu neakceptoval, je v rozporu s legitimním očekáváním a svědčí o jeho libovůli. Současně došlo k odepření práva na právní pomoc žalobci. Výslech byl veden v rozporu se zákonem, svědek byl ovlivňován nepřipustnými otázkami. Je absurdní, že služební funkcionář chtěl, aby se zástupce žalobce připojil k výslechu online. Nic takového zákon neumožňuje a zástupce žalobce navíc není IT specialista, aby si vše zvládl technicky nastavit. Správní orgány vyhodnotily omluvy žalobce a jeho zástupce z jednání jako obstrukční kroky. Všechny jejich omluvy či žádosti o odročení však byly včasné a stály na

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

důležitých důvodech. Žalobce se omluvil z důvodu pracovního úrazu, nařízené karantény, pro nemoc a kvůli péči o nezletilé děti. Takové důvody nejsou obstrukční. V důsledku toho, že služební funkcionář neakceptoval řádné omluvy, nedošlo k výsledku žalobce za účasti jeho právního zástupce. K tomu se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Za další procesní vadu označil žalobce to, že služební funkcionář vycházel z úředních záznamů.

18. Za procesní vadu považuje žalobce i to, že v protokolech je uvedeno, že listinné důkazy byly provedeny přečtením. Důkazy čteny ale nebyly. Žalobce se může vyjadřovat pouze k provedeným důkazům, k neprovedeným se tedy vyjádřit nemohl. Nikde není upraveno, že žalobce nemůže vypovídat poté, co jednou vypovídat odmítne. Žalobce vypovídat chtěl (v přítomnosti svého právního zástupce), to mu však bylo odepřeno. Nebylo mu ani umožněno vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, což je další procesní vada.
19. Námitkami uvedenými v pátém žalobním bodu žalobce brojil proti nesprávně zjištěnému skutkovému stavu. Má za to, že navzdory zásadě materiální pravdy zjišťoval služební funkcionář výhradně skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce. To demonstroval na výsledku svědka J. H., při němž se služební funkcionář neptal na rozpory ve výpovědích, neproběhla ani konfrontace. Upozornil dále na to, že v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že *„mezi důkazy (...) jsou poměrně značné rozpory“*, a že *„byly zjištěny drobné odchylky (...) týkající se sdělení, kdo informoval rodiče, (...) což ale na skutečnosti pokousání psem nemá vliv“*. Tyto rozpory neidentifikoval a nevyšetřil. Žalobce má za to, že výpověď poškozeného V. K. a jeho kamaráda J. H. se zásadně rozcházejí. Výslech svědka J. H. probíhal v rozporu se zákonem také proto, že kpt. D. K. informovala svědka a jeho otce na počátku výslechu o incidentu z 22. 9. 2022, čímž porušila mlčenlivost. Je zjevné, že stranila svědkovi, neboť uvedla, že *„termín jsme domluvili k oboustranné spokojenosti“*. Při protokolaci oprávněná úřední osoba záměrně vypustila pasáže výpovědi svědka J. H., které svědčí o jeho nevěrohodnosti. Výpověď svědka tudíž nebyla zachycena úplně. Svědek při kreslení do mapy popisoval celý průběh incidentu, to však není zachyceno v protokolu. Kpt. D. K. kladla sugestivní otázky (např. *„jednalo se o pana M.ž“*) i kapciózní (např. *„Jak došlo ke zklidnění psa?“* – podsouvá svědkovi, že pes byl neklidný či zuřivý, o čemž vůbec sám svědek nehovořil). Pro tyto rozpory požadoval žalobce přepis záznamu o výsledku, což se ale nestalo a ani na to nebylo nijak reagováno. Nebyly ani zjišťovány vztahy svědka J. H. k dalším zúčastněným osobám.
20. Závěr, že žalobce nadále zaujímá negativní postoj, bez uznání morální odpovědnosti se dosud neomluvil a ani jinak neprojevil lítost třeba snahou řešit věc s rodinou pokousaného chlapce, je v rozporu se skutečností a nemá oporu ve spise. Služební funkcionář nijak nevypořádal zjištění z výpovědi svědkyně D. K., která uvedla, že psy žalobce zná, jsou hodní a vycvičení, a nijak se nezabýval tím, zda poškozený V. K. svým jednáním nepřispěl k tomu, jak se pes choval (zda ho neprovokoval). Pravděpodobně jej nakopnul či do psa nezodpovědnou jízdou na kole najel. Žalobce v průběhu řízení doložil videozáznam, na němž jsou psi a děti na kole, jímž chtěl prokázat kladný vztah svých psů k dětem. Tento podklad správní orgány jen degradovaly poznámkou, že je volný výběh psů nezodpovědný.
21. V šestém žalobním bodu žalobce namítl, že nesprávná skutková zjištění vedla k nesprávným právním závěrům. Není pravda, co je žalobci kladeno za vinu, že psa nezabezpečil (neměl jej

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

na vodítku). Žalobcův pes měl elektronický výcvikový obojek, jímž může být ovládán. Ani vodítko však nemuselo zabránit tomu, aby se pes, jenž byl nakopnut, bránil. Znaky skutkové podstaty přestupku naplněny nebyly.

22. V sedmém žalobním bodu žalobce namítl, že odpovědnost za přestupek zanikla uplynutím promlčecí doby jednoho roku od jeho spáchání, tj. 8. 3. 2022. Žalovaný tuto námitku vypořádal pouhým odkazem na § 32 odst. 2 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, což žalobce považuje za nepřezkoumatelné.
23. V osmém žalobním bodu žalobce brojil proti výši uložené pokuty, kterou označil za nepřiměřenou, přísnou, a její výši za nepřezkoumatelně odůvodněnou. Namítl, že ve správním spise nejsou založeny veškeré a aktuální podklady jeho služebního hodnocení, které jsou důležité pro stanovení výše udělované pokuty. Ve spise chybí přehled o jeho udělených odměnách a trestech a služební funkcionář nepřihlédl k tomu, že je žalobce hodnocen „velmi dobře“. Nesouhlasí ani s tím, že bylo přihlédnuto k záznamu o negativní události. Tuto událost mu nelze klást k tíži s ohledem na presumpci nevinu.
24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. K jednotlivým žalobním bodům v zásadě zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Je přesvědčen, že skutkový stav byl v dané věci zjištěn řádně, jednotlivé důkazy tvoří ucelený a logický řetězec. Nedostatky skutkových zjištění, na které žalobce poukazuje, jednak nemohly mít vliv na průběh bezpečně zjištěného skutkového děje, jednak měl žalobce mnoho příležitostí je v průběhu správního řízení vyjasnit, což neprovedl. Do jeho procesních práv v žádném ohledu zasazeno nebylo.
25. Při ústním jednání před soudem konaném dne 14. 3. 2024 setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odkázal na žalobu a v reakci na vyjádření žalovaného k žalobě uvedl, že na jeho výhrady týkající se podjatosti úřední osoby žalovaný nereagoval. Žalobce nechápe, jak je možné, že osoba rozhodující v prvním stupni má přístup do spisu vedeného v odvolacím řízení. Omluvy žalobce a jeho zástupce z jednání neměly obstrukční povahu. Jednání nařízené na 22. 9. 2022 se konalo a odročeno bylo z jiného důvodu, a to kvůli nezvládnutí procesní situace ze strany správního orgánu. Akutní zdravotní indispozice, pro kterou se žalobcův zástupce omluvil z jednání nařízeného na 8. 11. 2022 a požádal o jeho odročení, protože mu bolest neumožňovala chodit, nemůže být považována za obstrukční. Žalovaný pochybil, jestliže této žádosti nevyhověl a provedl při jednání výslech svědka v nepřítomnosti žalobcova zástupce. Žalobce dále uvedl, že jeho odmítnutí vypovídat jej nezavazovalo do budoucna a tento postoj byl oprávněně změnit.
26. Žalobce osobně na dotaz soudu uvedl, že kontaktoval telefonicky otce pokousaného chlapce a zajímal se o zdravotní stav poškozeného.
27. Žalovaný při jednání před soudem konstatoval, že o žalobcově námitce podjatosti úřední osoby bylo řádně rozhodnuto. V řízení bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že žalobce neměl svého psa na vodítku a že tento pes pokousal poškozeného. Omluv žalobce a jeho zástupce bylo celkem pět; i proto se žalovaný rozhodl té poslední nevyhovět.

28. Soud při jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě listin, které jsou obsahem správního spisu; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.
29. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
30. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
31. Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jinému ublíží na zdraví.
32. Podle § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích za přestupek lze uložit pokutu do 20 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b) nebo c), odstavce 2 písm. b) nebo odstavce 3.
33. Podle § 51 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru příslušníkovi se ukládá kázeňský trest pokuta.
34. Podle § 51 odst. 3 zákona o služebním poměru pokuta se ukládá příslušníkovi ve výši, kterou pro přestupek stanoví zvláštní právní předpis, a to i v případě opakovaného jednání majícího znaky přestupku.
35. Podle § 172 odst. 1 zákona o služebním poměru účastník si v řízení může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí, v níž musí být uveden rozsah zmocněncova oprávnění, jinak je neplatná.
36. Podle § 172 odst. 2 zákona o služebním poměru zmocněnec jedná jménem zastoupeného a ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.
37. Podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru účastník má právo
 - a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a
 - b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.
38. Podle § 186 odst. 1 zákona o služebním poměru řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku, vede služební funkcionář ústně. O ústním jednání a o důležitých úkonech v řízení vyhotovuje písemný záznam.
39. Podle § 186 odst. 3 zákona o služebním poměru příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopvat důkazy a hájit se. Služební funkcionář vyslechné také osobu, která podala podnět k zahájení řízení; služební funkcionář

výslech provést nemusí, není-li to nezbytné k uplatnění práv příslušníka, o jehož kázeňském přestupku nebo o jednání, které má znaky přestupku, se vede řízení.

40. Podle § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru při určení druhu kázeňského trestu se přihlédne k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Jestliže se ve společném řízení projednává více kázeňských přestupků téhož příslušníka, přihlédne se při ukládání druhu kázeňského trestu též k této skutečnosti.
41. Podle § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru při projednávání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje podle zvláštního právního předpisu, jde-li o zánik odpovědnosti.
42. Podle § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba činí
 - a) 1 rok, nebo
 - b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.
43. Podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
44. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba se přerušuje
 - a) oznámením o zahájení řízení o přestupku,
 - b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením,
 - c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání;přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
45. Podle § 32 odst. 3 věty první odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.
46. Podle článku 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.
47. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
48. Soud pro přehlednost nejprve vypořádá ty žalobní námitky, které posoudil jako neopodstatněné. Do této skupiny patří předně námitka promlčení odpovědnosti žalobce za jednání, které má znaky přestupku (sedmý žalobní bod). Pokud by tato námitka byla důvodná a odpovědnost žalobce za vytýkané protiprávní jednání by skutečně zanikla v důsledku plynutí času, bylo by napadené rozhodnutí bez dalšího nezákonné a v takovém případě by nemělo smysl zabývat se dalšími žalobními námitkami.

49. Z ustanovení § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru plyne, že pravidla pro zánik odpovědnosti za jednání, které má znaky přestupku, se řídí zvláštním předpisem. Tím je zákon o odpovědnosti za přestupky. Horní hranice pokuty, kterou je možné za daný přestupek uložit, činí podle § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích 20 000 Kč, což znamená, že promlčecí doba je jeden rok. Promlčecí doba v projednávané věci počala v souladu s § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky běžet dne 9. 3. 2021. K přerušení promlčecí doby došlo dne 20. 1. 2022, tj. v den, kdy služební funkcionář zahájil řízení o jednání, které má znaky přestupku [§ 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky], a počala běžet nová jednoroční promlčecí doba. V jejím průběhu dne 14. 12. 2022 vydal služební funkcionář prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce shledán vinným, a promlčení doba se tak znovu přerušila, tentokrát podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, a počala běžet nová jednoroční promlčecí doba, během níž žalovaný dne 11. 5. 2023 vydal napadené rozhodnutí (právní moci nabylo dne 15. 5. 2023). Jednoroční promlčecí doba byla tedy zachována.
50. Jednání mající znaky přestupku, které je žalobci kladeno za vinu, žalobce spáchal dne 8. 3. 2021. Řízení o něm bylo pravomocně skončeno dne 15. 5. 2023, tedy v tříleté objektivní lhůtě zakotvené v § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. K zániku žalobcovy odpovědnosti za vytýkané jednání z důvodu uplynutí promlčecí doby tedy ke dni nabytí právní moci napadeného rozhodnutí nedošlo.
51. Žalobce v rámci tohoto žalobního bodu rovněž namítl, že žalovaný vypořádal jeho námitku promlčení uplatněnou v odvolání nepřezkoumatelně, pouze s odkazem na § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Je pravdou, že služební funkcionář k namítanému promlčení pouze uvedl, že se neřídí zákonem o služebním poměru, ale ustanovením § 32 odst. 2 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, což žalovaný v napadeném rozhodnutí zopakoval. Správní orgány tedy nevyložily krok za krokem své úvahy o tom, proč si myslí, že žalobcova odpovědnost za vytýkané jednání nezanikla, a které právní události vedly k přerušení promlčecí doby. Je nanejvýš vhodné, aby takové úvahy do svých rozhodnutí správní orgán vtělil, aby bylo účastníku řízení zřejmé, jaké myšlenkové pochody vedly správní orgán k závěru stran toho, zda odpovědnost účastníka řízení zanikla z důvodu uplynutí promlčecí doby či nikoliv. Soud však nehledal důvod pro to, aby napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost jen proto, že žalovaný vypořádal námitku promlčení přestupku toliko kusým, nicméně příléhavým odkazem na příslušné zákonné ustanovení. Již z tohoto odkazu je totiž zřejmé, že žalovaný správně přihlédl k tomu, že promlčecí doba byla v dané věci přerušena a zároveň neuplynula ani tříletá prekluzivní lhůta. Lze uzavřít, že napadené i prvostupňové rozhodnutí v řízení před soudem obstály, byť jsou v tomto ohledu na samé hranici přezkoumatelnosti.
52. Soud neshledal důvodnými ani námitky uplatněné v rámci prvního žalobního bodu, jimiž žalobce primárně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V rámci jejich vypořádání je nejprve třeba připomenout, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45 nebo ze dne 29. 6. 2017 č. j. 2 As 337/2016-64).

matou

53. Lze připustit, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřehledné, na rozdíl od žalobce však soud nepovažuje napadené rozhodnutí za chaotické ani vnitřně rozporné. V jeho odůvodnění je poměrně obsáhle rekapitulováno celé správní řízení. V bodě V. napadeného rozhodnutí žalovaný popisuje, že určil k projednání senát poradní komise a uvedl, které poklady měl k dispozici. Následně je do odůvodnění napadeného rozhodnutí zkopírováno vyjádření senátu poradní komise, přičemž na straně 20 je tučně zvýrazněný nadpis *Posouzení podaného odvolání senátem*. V něm se senát nejprve obecně vyjádřil ke zjištěnému skutkovému stavu a tomu, zda je zahrnut zaviněním žalobce, a dále se vyjádřil k jednotlivým bodům odvolání (vždy v uvozovkách zkopíroval příslušnou pasáž odvolání a následně k ní uvedl, proč danou argumentaci nepovažuje za důvodnou). Posouzení senátu poradní komise obsahuje i závěr a doporučení žalovanému, aby odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V bodě VI. napadeného rozhodnutí se pak žalovaný stručně se závěry senátu ztotožnil. V napadeném rozhodnutí se lze, byť s ohledem na jeho nepřehlednost poněkud obtížně, orientovat a je z něj možné rozeznat, která argumentace žalovaného se vztahuje k odvolání.
54. Soud nepřisvědčil ani žalobním námitkám, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Právě uvedená vada musí být vykládána vždy ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů není rozhodnutí, v jehož odůvodnění se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesených námitek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76 a rozsudek téhož soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).
55. Napadené rozhodnutí obsahuje reakci na veškeré základní odvolací námitky. To, které podklady měl žalovaný k dispozici, je uvedeno na straně 11 napadeného rozhodnutí, a to, ze kterých provedených důkazů při rozhodování vycházel a co z nich dovozuje, je uvedeno na straně 21 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí též důkladně věnoval tomu, proč nepovažoval za vadu řízení, že služební funkcionář neodročoval ústní jednání na žádost žalobce či jeho právního zástupce (strany 24 až 27 napadeného rozhodnutí). Napadené rozhodnutí tudíž nedostatkem důvodů netrpí.
56. Dále žalobce namítl, že napadené i prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť služební funkcionář opomněl („*zcela pominul*“) návrh na výslech žalobce. Soud si je vědom toho, že tzv. opomenuté důkazy skutečně zakládají nepřezkoumatelnost rozhodnutí a rozpor s požadavky spravedlivého procesu. V nyní projednávané věci však služební funkcionář a stejně tak i žalovaný poskytli žalobci dostatečný prostor vyjádřit se k celé věci a rovněž náležitě odůvodnili, proč neprovedli jako důkaz jeho účastnický výslech.
57. Žalobce při ústním jednání dne 1. 3. 2022 výslovně odepřel podat účastnickou výpověď. Je pravdou, že v rozporu s tímto procesním stanoviskem následně v průběhu řízení svůj účastnický výslech navrhoval (např. v omluvě a žádosti o odročení ústního jednání ze dne 22. 9. 2022 nebo v žádosti o poskytnutí informací ze dne 25. 10. 2022). Neuvedl však, co konkrétně se účastnickým výsledkem snaží prokázat či jaká doposud zjištěná skutková

zjištění míní vyvrátit (vedl pouze zcela obecně, že „*má zájem ... se podílet na zjištění skutečného stavu věci*“). V odvolání pak uvedl, že při svém účastnickém výsledku chtěl uvést na pravou míru svůj zdravotní stav v době incidentu. Na to však žalovaný reagoval tak, že dokazování jeho zdravotního stavu (to, zda měl žalobce berle) považuje za nadbytečné, protože na průběh skutkového děje a na to, že neuhlídal svého psa, by (taková) nová zjištění neměla žádný vliv. S tímto závěrem se soud plně ztotožňuje. I kdyby žalobce skutečně v době incidentu chodil o berlích, nic by to neměnilo na jeho povinnosti zabezpečit svého psa tak, aby nemohl v nestřeženém okamžiku ublížit jiným lidem. Byl-li žalobcův zdravotní stav natolik špatný, že mu neumožňoval dostát této povinnosti, neměl svého psa bez náhubku a vodítka venčit vůbec.

58. Účastnický výsledek příslušníka není důkazem, jenž by musel být v řízení vždy obligatorně proveden. Byl-li skutkový stav v potřebném rozsahu a bez důvodných pochybností zjištěn prostřednictvím jiných důkazů, mohl správní orgán oprávněně vyhodnotit provádění dalšího dokazování účastnickým výsledkem žalobce jako nadbytečné.
59. Soud k tomu dodává, že povinností služebního funkcionáře vyplývající z § 174 odst. 1 písm. a) a § 186 odst. 3 zákona o služebním poměru bylo dát žalobci možnost vyjádřit své stanovisko k věci (což ovšem nelze ztotožňovat s provedením důkazu účastnickým výsledkem žalobce). Možnost vyjádřit své stanovisko k věci měl žalobce již při ústním jednání dne 1. 3. 2022, na němž ovšem vypovídat odmítl. Z dalších dvou jednání (22. 9. 2022 a 21. 10. 2022) se žalobce omluvil, a připravil se tak o možnost se k věci a prováděným důkazům vyjádřit. Své stanovisko k věci mohl vyjádřit i v průběhu odvolacího řízení po seznámení se spisem, což také učinil – důkazem toho je žalobcovo vyjádření ze dne 14. 4. 2023. Procesní právo žalobce jakožto účastníka řízení vyjádřit své stanovisko k věci tedy správním orgánem zkráceno nebylo.
60. O právu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí byl žalobce naposledy poučen při jednání konaném dne 8. 11. 2022, což plyne jak z protokolu o ústním jednání, tak z audiovizuálního záznamu na CD nosiči založeném ve správním spise. Ze záznamu též plyne, že když kpt. D. K. poučovala žalobce mimo jiné dle § 186 odst. 3 zákona o služebním poměru, tj. o možnosti se vyjádřit k věci, a podle § 174 odst. 1 písm. b) téhož zákona, tj. o právu vyjádřit se k podkladům, žalobce ji přerušil slovy „*paní kapitánko, můžeme přeskočit poučení, já svá práva znám.*“ (6. minuta záznamu souboru s názvem MVI_1253).
61. Důvodné nejsou ani námitky podjatosti kpt. D. K., které žalobce uplatnil pod druhým žalobním bodem. Žalobce tuto námitku podjatosti vznesl již ve správním řízení, v němž byla vypořádána nejprve usnesením náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ze dne 22. 9. 2022 č. j. KRPA-24731-58/ČJ-2022-0000ZU, přičemž odvolání proti tomuto usnesení žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 30. 11. 2022 č. j. KRPA-24731-100/ČJ-2022-0000ZU. Usnesení o námitce podjatosti představuje úkon, jenž je podle § 70 písm. c) s.ř.s. vyloučen ze soudního přezkumu, protože se jím upravuje vedení správního řízení. Soud proto jeho zákonnost posuzuje až v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci samé (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 226/2016-27).

62. Institut podjatosti úřední osoby stojí na důvodném předpokladu, že úřední osoba nebude rozhodovat objektivně a nestranně proto, že má poměr i) k věci, ii) k účastníkům řízení, iii) k jejich zástupcům. Je přitom třeba nalézt vždy konkrétní zájem na výsledku řízení, pro který lze o nepodjatosti pochybovat (Jemelka, L., a kol.: Správní řád. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 94). K podjatosti soudce vůči zástupci pak odborná literatura uvádí, že *„(p)ochybnosti o nepodjatosti soudce pro jeho poměr k účastníkům či jejich zástupcům – kromě vztahů příbuzenských a obdobných vztahů – mohou vzniknout i tehdy, je-li soudcův vztah k účastníkům, případně zástupcům, přátelský či naopak zjevně nepřátelský.“*
63. Soud se plně ztotožnil s názorem žalovaného vyjádřeným v rozhodnutí ze dne 30. 11. 2022, že ze správního spisu neplyne jakýkoliv vztah kpt. D. K. k věci samé, k žalobci ani jeho zástupci, ani to, že by měla na výsledku řízení jakýkoliv zájem. Soud dává žalovanému za pravdu také v tom, že poměr k projednávané věci se neprojevuje tím, že úřední osoba má odlišný právní názor či odlišný názor na shromážděné důkazy či na vhodnost určitého procesního postupu. Podjatost totiž nelze dovozovat z procesního postupu správního orgánu v dané věci.
64. Žalobce nepravdivě uvádí, že kpt. D. K. přistupovala k žalobci méně vstřícně než ke svědkům, pokud jde o termíny ústních jednání či omluvy z nich. Vypovídající v tomto směru je přístup zástupce žalobce k řízení z videozáznamu z ústního jednání ze dne 24. 10. 2022, v jehož posledních dvou minutách probíhá rozhovor kpt. D. K. a právního zástupce žalobce. Kpt. D. K. se snaží domluvit další termín ústního jednání se zástupcem tak, aby vyhovoval všem. Advokát Mgr. Václav Strouhal na otázku, zda preferuje nějaký termín, odpoví *„nejsem tady od toho, abych já sám si stanovoval termín, od toho jste tady Vy“*. Načež kpt. D. K. reaguje slovy: *„já Vám dávám možnost, dávám ji i svědkům, dávám ji i Vám, abyste neřekl“*. Poté kpt. D. K. říká: *„8. listopadu tady máme poslední výslech“*, na což Mgr. Václav Strouhal odpoví: *„8. listopadu to klidně můžeme udělat“*. Přístup kpt. D. K. v žádném případě nesvědčí o zjevně nepřátelském přístupu k zástupci žalobce.
65. Podjatost kpt. D. K. (či snad dokonce její snaha o pomstu namířená vůči zástupci žalobce) neplyne ani z toho, že se jmenovaná rozhodla upozornit Českou advokátní komoru na incident ze dne 22. 9. 2022. Z úředního záznamu ze dne 22. 9. 2022, ale i z vyjádření samotného zástupce žalobce je zřejmé, že před konáním plánovaného ústního jednání došlo k vyhrocené slovní výměně mezi Mgr. Václavem Strouhalem, kpt. D. K. a svědkem T. K. (otcem pokousaného chlapce), který toho dne přišel podat svědeckou výpověď, přičemž zmíněný svědek byl, zjevně v návaznosti na chování zástupce žalobce, rozrušen. Skutečnost, že osoba pověřená vedením řízení o tomto incidentu, resp. o chování žalobcova zástupce při něm informovala Českou advokátní komoru, nesvědčí o jejím zjevně nepřátelském přístupu k zástupci žalobce. Ten zjevně zastává názor, že pouze on je oprávněn si stěžovat na (z jeho pohledu nevhodné) chování úřední osoby kpt. D. K., nicméně ona tak vůči němu učinit nesmí. Tento názor však soud ani v nejmenším nesdílí.
66. Další procesní vadou podle žalobce bylo, že služební funkcionář neprovedl přepis záznamů svědeckých výpovědí. Ani tato námitka však dle náhledu soudu důvodná není. Služební funkcionář v tomto směru přiléhavě poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, která říká, že *„(n)ení povinností soudu pořizovat o zvukovém záznamu doslovný právní přepis, zákon takovou povinnost nestanoví.“* (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017 sp. zn. 22 Cdo

4467/2017). Toto pravidlo je možné plně vztáhnout i na zvukové záznamy pořízené při správním řízení, neboť ani v tomto odvětví práva nepřikazuje správnímu orgánu žádná obecně závazná norma vyhotovovat přepisy z audiovizuálních záznamů ústních jednání. Soud k tomu doplňuje, že důkazním prostředkem je výslech svědka, nikoliv protokol o něm. Protokol je „pouhý“ formalizovaný záznam o provedení důkazu svědeckou výpovědí. Je veřejnou listinou, jejíž presumovaná pravdivost obsahu se vztahuje pouze k zachycenému průběhu procesního úkonu správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017 č. j. 7 As 146/2016-29), nikoliv k obsahu svědecké výpovědi. Audiovizuální záznam ze všech ústních jednání (vyjma dne 22. 9. 2022, kdy ústní jednání jako takové neproběhlo) je součástí správního spisu. Soud si přehrál veškeré nahrávky z ústních jednání a konstatuje, že obsah protokolů odpovídá těmto nahrávkám. Služební funkcionář v protokolech „nezamlčoval“ žádné podstatné skutečnosti upínající se ke skutku, který byl předmětem řízení. Soud podotýká, že správními spisy ani jednotlivými písemnostmi (či nahrávkami) v nich založenými se nedokazuje (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018 č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS).

67. Co se týče tvrzení žalobce o úmyslné nesprávnosti a nepravdivosti úředního záznamu ze dne 22. 9. 2022 a jeho zfalšování, žalobce nespécifikoval, v čem má jeho nesprávnost či nepravdivost spočívat. Odkaz na zvukový záznam pořízený jeho zástupcem v tomto směru rozhodně nepostačuje, neboť se jedná toliko o důkazní prostředek, jenž z povahy věci nemůže nahradit chybějící skutková tvrzení, která jím mají být prokázána. S ohledem na dispoziční zásadu ovládající přezkumné soudní řízení soudu nepřisluší, aby nahrazoval projev vůle žalobce tím, že za něj bude sám vyhledávat vady napadeného správního aktu nebo spekulativně domýšlet další argumenty a vybírat z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Pokud by soud takto postupoval, přestal by být nestranným rozhodčím sporu a *de facto* by přebíral funkci žalobcova advokáta, což s ohledem na rovné postavení účastníků soudního řízení nelze připustit.
68. Za vadu řízení či zásah do práva žalobce na spravedlivý proces soud nepovažuje ani to, že služební funkcionář v protokolu uvedl, že listinné důkazy byly provedeny přečtením, ačkoliv ve skutečnosti listiny přečteny nebyly. Žalobce má patrně na mysli protokol o ústním jednání konaném dne 21. 2. 2022 č. j. KRPA-24731-10/ČJ-2022-0000ZU. V němž je uvedeno, že „*S obsahem spisu se zmocněnec Mgr. Václav Strouhal (...) seznámil, pořídil si kopii celého spisu a to ofotografování na svůj mobilní telefon. (...) Byly provedeny důkazy listinami, přečtením jejich obsahu (...)*“ a dále je uveden výčet celkem dvaceti čtyř listin ze správního spisu Městského úřadu Kralupy nad Vltavou. Soud při posouzení této žalobní námitky vycházel primárně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 51, v němž jmenovaný soud dospěl k závěru, že neprovede-li správní orgán důkaz listinou v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu, jedná se zpravidla o vadu řízení. Tato vada nicméně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé za situace, že listina byla součástí správního spisu, s jehož kompletním obsahem se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí. Ze správního spisu plyne, že zástupce žalobce do spisu opakovaně nahlížel a pořizoval si fotokopie celého jeho obsahu, což ostatně žalobce nepopírá. Rozsah přečtení obsahu listin služebním funkcionářem proto není z hlediska naplnění procesních práv žalobce za dané situace vůbec podstatný. Pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu nemá z hlediska listiny samotné žádnou přidanou hodnotu (srov. Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2012, II. vydání, s. 536).

– 537). K témuž závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 25. 4. 2019 č. j. 2 As 258/2017-48.

69. Soud nesouhlasí s tím, že by se služební funkcionář při výslechu tázal svědka J. H. sugestivně či kapciózně. Kpt. D. K. kladla svědkovi hodnotově nezabarvené, nestanné a veskrze holé dotazy na průběh celého incidentu. Otázku ohledně toho, jak došlo ke zklidnění psa, nepovažuje soud za kapciózní – otázka v sobě nenesla záměrně klamavou informaci s cílem svést vyslýchaného k odpovědi, kterou si vyslýchající přeje. Tato otázka bezprostředně navazovala na výpověď o tom, jak pes pokousal V. K. Za této situace pes nepochybně klidný nebyl a otázka, jak k jeho zklidnění došlo, je zcela logická. Otázku, zda se jednalo o psa pana M., sice kpt. D. K. položila, ale žalobce ji vytrhl z kontextu – svědek J. H. žalobce jeho příjmením označoval ještě předtím, než se na něj kpt. D. K. zeptala.
70. Soud nemohl přisvědčit ani dílčí námitce, že ve správním spise nejsou založené aktuální podklady služebního hodnocení žalobce. Tyto podklady jsou založeny na č. l. 180 až 182 správního spisu. Plyne z nich, že žalobce je svým nadřízeným hodnocen kladně (hodnocení z 1. 9. 2022), dosahuje velmi dobrých výsledků a bylo mu od října 2005 do dubna 2020 uděleno mnoho peněžitých odměn/darů a několik málo kázeňských trestů. Ve spise tudíž aktuální přehled o odměnách a trestech založen je. Není přitom vadou, pokud v napadeném rozhodnutí není okomentována každá odměna či trest.
71. Vedoucí oddělení, v němž žalobce působí, ve svém slovním hodnocení zmínil jednu neúspěšně zvládnutou situaci. Polemiku žalobce nad tím, zda služební funkcionář mohl s ohledem na princip presumpce neviny přihlédnout k této události, považuje soud za nesprávnou. Služební funkcionář vychází ze všech podkladů, které má ve správním spise k dispozici. Nebylo chybou, pokud v prvostupňovém rozhodnutí zmínil, že žalobce má „na svědomí“ i jeden negativně hodnocený zákrok.
72. Za podstatnou vadu řízení, která ve výsledku vedla ke zkrácení práva žalobce na právní pomoc garantovaného každému článkem 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, však soud považuje nevyhovění žádosti žalobcova zástupce o odročení jednání nařízeného na 8. 11. 2022 a konání tohoto jednání v jeho nepřítomnosti. Zástupce žalobce svou omluvu z jednání a žádost o jeho odročení řádně doložil lékařskou zprávou ze dne 7. 11. 2022, jež dokládala výrazné zhoršení jeho zdravotních obtíží a rovněž to, že jeho současný stav vylučuje osobní přítomnost u soudních a jiných jednání. Je pravdou, že zástupce žalobce tuto žádost o odročení jednání zaslal správnímu orgánu pouhý den před stanoveným termínem jednání, nelze však přehlédnout, že tak učinil v ten samý den, kdy se podrobil lékařskému vyšetření, jehož výstupem byla mj. výše zmíněná lékařská zpráva. Bylo tedy vyloučeno, aby tak učinil dříve.
73. Omluva žalobcova zástupce spojená se žádostí o odročení ústního jednání nařízeného na 8. 11. 2022 byla řádně doložena lékařskou zprávou a vzhledem k výše uvedenému ji nelze považovat ani za opožděnou. Z ničeho též nelze dovodit, že by se jednalo o omluvu obstrukčního charakteru, jejímž jediným cílem a účelem bylo bez relevantního důvodu zmařit nařízené ústní jednání. K takovému závěru není možné dospět ani s přihlédnutím k ostatním omluvám spojeným se žádostí o odročení ústního jednání, které byly v průběhu řízení uplatněny žalobcem či jeho zástupcem. Co se týče zástupce žalobce, jednalo se teprve

o jeho druhou žádost o odročení jednání. Jeho první žádost o odročení jednání nařízeného na 3. 2. 2022 správní orgán akceptoval a jednání se ve stanovený termín nekonalo. Také žádosti samotného žalobce o odročení ústního jednání nařízeného na 31. 5. 2022 ze zdravotních důvodů, které žalobce dokládal neschopenkou vystavenou dne 30. 5. 2022, bylo vyhověno a ústní jednání bylo zrušeno. Důvodem, pro který se nakonec fakticky neuskutečnilo ústní jednání nařízené na 22. 9. 2022, nebyla žalobcova omluva spojená se žádostí o odročení tohoto jednání, nlehdě k tomu, že osobní účast žalobce u tohoto jednání ani nebyla zapotřebí, protože se k němu dostavil žalobcův zástupce hájící jeho práva. Totéž platí i pro ústní jednání konané dne 21. 10. 2022, při kterém byl vyslechnut jako svědek poškozený. Také z tohoto jednání se žalobce prostřednictvím svého zástupce omluvil a neúspěšně žádal o jeho odročení, čemuž správní orgán oprávněně nevyhověl, neboť osobní přítomnost žalobce u jednání, na kterém byl plnohodnotně zastoupen svým advokátem, nebyla nezbytná. Nejvyšší správní soud obecně zastává názor, že osobní účast obviněného při výslechu svědků není nutná (viz např. rozsudek ze dne 27. 7. 2017, č. j. 10 As 290/2016-29).

74. Soud v této souvislosti považuje za potřebné vytknout žalovanému, že nehodnotil jednotlivé žádosti žalobce a jeho zástupce o odročení ústního jednání z hledisek, která jsou významná pro posouzení jejich akceptovatelnosti, a namísto toho se (na str. 25 – 27 napadeného rozhodnutí) omezil na citaci řady judikatorních závěrů Nejvyššího správního soudu, aniž by bylo zřejmé, které z těchto závěrů dopadají na nyní projednávanou věc a na základě čeho tak žalovaný usuzuje.
75. Vzhledem k tomu, že správní orgán nevyhověl důvodné žádosti žalobcova zástupce o odročení jednání nařízeného na 8. 11. 2022 a jednání konal v jeho nepřítomnosti, byl při jednání svědek J. H. vyslechnut, aniž by měl žalobcův zástupce možnost být přítomen provádění tohoto důkazu a klást svědkovi otázky. Tím došlo k popření žalobcova práva nechat se v řízení zastoupit zvoleným zmocněncem, jenž při jednání konaném dne 8. 11. 2022 fakticky nemohl hájit práva náležející žalobci jakožto účastníku řízení. Důkaz v podobě svědecké výpovědi J. H. je v důsledku této zásadní procesní vady nepoužitelný. Protože i na tomto důkazu zbudoval služební funkcionář skutkové závěry, z nichž při rozhodování ve věci samé vycházel nejen on, ale též žalovaný, nemůže napadené rozhodnutí obstát.
76. Žalobci je zároveň nutno přisvědčit v tom, že správní řád nepřipouští videokonferenční způsob vedení ústního jednání za použití komerčních aplikací či pouhého telefonátu. Byť soud do jisté míry rozumí snaze služebního funkcionáře reagovat na nepřítomnost právního zástupce žalobce na ústním jednání dne 8. 11. 2022 pomocí moderních technologií, vzhledem k zásadám ústnosti a bezprostřednosti není možné vést ústní jednání telefonicky či prostřednictvím komerčních aplikací. Protože správní řád ani zákon o služebním poměru neupravují takovou formu „účasti“ na ústním jednání, ani nestanoví zmocněnci účastníka řízení povinnost „účastnit se“ tímto způsobem nařízeného ústního jednání, pokud při jednání nemůže být přítomen osobně, nelze klást žalobcovu zástupci k tíži, že takový návrh služebního funkcionáře odmítl.
77. Za situace, kdy bylo řízení (včetně dokazování) zatíženo výše popsanou vadou, je do značné míry nadbytečné zabývat se správností a úplností skutkových závěrů služebního funkcionáře, potažmo žalovaného. Soud proto pouze nad rámec nosných důvodů

rozhodnutí uvádí, že pokud by odhlédl od shora vytčené vady řízení, pak by mu nezbylo než konstatovat, že řetězec provedených důkazů nad jakoukoliv rozumnou pochybnost prokazuje, že žalobce se dopustil jednání, které má znaky přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích. Žádná alternativní verze skutkového děje, která by naznačovala žalobcovu nevinu, ze spisu neplyne a žalobce ji ani hypoteticky nenastínil. Není pochyb o tom, že žalobce venčil v obci XXX svého belgického ovčáka Daga. Jiný pes se v rozhodném místě a čase nenacházel. Žalobce se zapovídal se sousedkou a pak odběhl s tím, že se něco děje. Objevil poškozeného V. K. se zraněnou nohou. V. K. i jeho kamarád J. H. vypověděli, že jeli z kopce na kole, přičemž zpoza rohu vyšel belgický ovčák. Poškozený V. K. začal brzdit, ale na šterku to nešlo hladce. Pes se k němu rozběhl, několikrát ho oběhl, když zastavil, a následně kousl V. K. do pravé nohy, když chtěl V. K. ujet a šlápl do pedálu. Otec V. K. vypověděl, že druhý den našel ve schránce doklady k psovi.

78. Údajné rozpory ve skutkovém ději, na které poukazuje žalobce, jsou pro vymezený skutek irelevantní. Je zcela nepodstatné, zda se incident o odehrál 13:30 nebo 13:45 hod. Stejně tak není rozhodné, kdo telefonicky kontaktoval rodiče poškozeného (v tom se výpovědi svědků rozcházejí).
79. Pro úplnost soud dodává, že videonahrávka, kterou žalobce doložil v odvolacím řízení, je ve vztahu k rozhodnému skutkovému ději rovněž naprosto irelevantní. Prokazuje sice, že pes Dag není nevyzpytatelný či agresivní, neprokazuje však zhola nic ohledně skutku, který je žalobci kladen za vinu a jehož podstata spočívá v pokousání V. K. jeho psem Dagem, k němuž došlo dne 8. 3. 2021. Tento skutek spočívá v tom, že žalobce neuhlídal svého psa Daga, aby nikoho nezranil. Takové jednání nepochybně naplňuje znaky přestupku proti občanskému soužití, konkrétně ublížení na zdraví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud vysvětlil, že *„vlastník, případně ten, komu vlastník psa svěří (...), je povinen psa zajistit takovým způsobem, aby zabezpečil ochranu okolí, zejména ostatních osob.“*
80. Protiprávní jednání, jež je žalobci kladeno za vinu, netkví v tom, že neměl psa na vodítku, ale že pes Dag v důsledku jeho nepozornosti pokousal V. K. Ze skutkových zjištění je zřejmé, že žalobce neměl svého psa v době incidentu na očích. Jeho polemiky o tom, že pes byl nakopnut a bránil se, naprosto neodpovídají výpovědi poškozeného. Na tom nic nemění skutečnost, že pes Dag je jinak dobře vychován (jak mj. vypověděla svědkyně D. K.). Pokud se pes například zalekl rychleji jedoucího bicyklu, není nikterak překvapivé, že se nechoval standardním způsobem. Právě pro tyto případy tíží vlastníka či chovatele zvířete preventivní povinnost psa vždy hlídat, aby i v případě nečekaných situací mohl okamžitě zasáhnout. Této povinnosti žalobce nedostál, byť, *„si musí být vždy vědom možnosti neočekávané reakce psa. Tomu odpovídá povinnost ovlivnit a kontrolovat jeho chování.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 As 13/2008-53). To, že měl pes Dag namísto vodítka elektronický výcvikový obojek, v žádném případě nepostačuje k tomu, aby se žalobce zprostil odpovědnosti za spáchané jednání (opomenutí). Možnosti využít obojek totiž žalobce zjevně v rozhodný moment nevyužil.
81. Žalobce sice namítá, že ve správním spise není opora pro závěr, že nepřijal morální odpovědnost za spáchané jednání a neprojevil lítost. Skutečností ovšem zůstává, že za celou dobu řízení nepředložil jediný doklad, jenž by svědčil o jeho snaze jakkoliv zmírnit škodlivý

následek jemu vytýkaného jednání či o snaze omluvit se poškozenému nebo jeho rodičům za nastalou situaci. Takovou snahu nedeklaroval ani v žádném ze svých podání adresovaných služebnímu funkcionáři či žalovanému, v nichž vždy pouze zpochybňoval skutkový děj, fabuloval o jiných příčinách pokousání poškozeného (nakopnutí psa) a slova „omlouvám se“ z jeho strany bohužel nikdy nezazněla.

82. Žalobními námitkami namířenými proti výši pokuty se soud z důvodu procesní ekonomie nezabýval. S přihlédnutím k důvodům, pro které soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí (nepoužitelnost jednoho z důkazů, z nichž správní orgán čerpal rozhodná skutková zjištění), by jejich posouzení nyní bylo předčasné.
83. Soud tedy prvním výrokem rozsudku zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) a odst. 3 s.ř.s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm bude úkolem žalovaného, popřípadě služebního funkcionáře, aby odstranil soudem vytčenou vadu opětovným provedením důkazu výsledkem svědka J. H. za účasti žalobceva zástupce a poté ve věci samé v návaznosti na výsledky dokazování znovu rozhodl. V novém rozhodnutí správní orgán neopomene zdůvodnit, proč nevyhověl případným dalším návrhům žalobce na doplnění dokazování, a bude-li výsledkem řízení opětovné uložení pokuty žalobci, náležitě zdůvodní rovněž to, jakými úvahami byl veden při stanovení výše sankce a jaká kritéria v tomto směru zohlednil.
84. Soud závěrem dodává, že dalšímu pokračování řízení není na překážku ustanovení § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění účinném ke dni spáchání protiprávního jednání, jež je žalobci vytýkáno. Jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021 č. j. 5 As 400/2020-49 a ze dne 7. 9. 2022 č. j. 8 As 178/2020-38, „§ 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se týká běhu prekluzivní doby, a nejedná se o speciální případ zániku odpovědnosti za přestupek, jak tvrdí stěžovatelka. Mezní prekluzivní doba podle citovaného ustanovení se proto nevztahuje na dobu, po kterou se vedlo soudní řízení správní (...).“
85. Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. přiznal žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, jsou tvořeny těmito položkami: 1. zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč, 2. náklady souvisejícími s právním zastoupením žalobce advokátem, které jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za celkem tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast při jednání soudu), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč a dále třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.), 3. cestovným advokáta ve výši 1.265,90 Kč za jízdu z Čimelic do Prahy k ústnímu jednání soudu a zpět, celkem 168 km, vozidlem Škoda Octavia reg. zn. X při náhradě 5,60 Kč/1 km, průměrné spotřebě vozidla na 100 km dle technického průkazu ve výši 5 litru motorové nafty a při průměrné ceně pohonných hmot 38,70 Kč za litr (dle vyhl. č. 398/2023 Sb., a podle § 13 odst. 5 vyhl. č. 177/1996 Sb.), 4. náhradou za promeškaný čas advokáta za cestu k jednání u soudu a zpět v trvání 8 půlhodin á 100,-Kč, celkem tedy 800,-Kč (§ 14 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tak činí 15.265,90 Kč. Soud

proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Václava Strouhala (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 14. března 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu